UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitvr De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De Censvris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Capvt V. De interdicto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

Visual Library

CAPVT V.

DE INTERDICTO.

ARTICVLVS I.

De natura interdicti, & variis illius speciebus.

INTERDICTVM est Ecclesiastica censura, qua homo priuatur vsu quorundam Sacramentorum, vel officiorum diuinorum aut Ecclesiastica sepultura, quatenus illa sunt quædam participatio rerum sacrarum. De quibus effectibus sigillatim postea agetur.

Dico, *vel officiorum*, &c. Isti enim effectus possunt, etiam ab Episcopo separari, ita vt aliquem interdicat ab officio Sacerdotali, non à sepultura, sicut potest aliquem suspendere ab officio, etsi eum non suspendat à beneficio.

Non tamen potest Episcopus aliquem excommunicando, effectus excommunicationis in eo separare. Quare verba interdicti diligenter attendenda sunt, quia absolutè latum, ad omnes effectus extenditur; latum verò cum restrictione ad quendam effectum, ad alios extendi non debet.

Interdictum triplex est, locale, personale, & mixtum. *Locale* dicitur, quod immediatè locum ipsum afficit, ita vt nemo possit in tali loco officia diuina persoluere, vel audire. Personale, quod personas ipsas vt cùm aliquis prohibetur diuinis interesse, vbicunque sit. Mixtum, quando locus & persona immediatè interdicuntur.

Vbi *nota* sub interdicto locali non comprehendi personale, aut vice versa: Excipe, nisi cùm aliquis dedit causam interdicto, tunc enim loco interdicto,

censetur etiam interdicta persona, quæ culpabiliter illius causa fuit; ita vt neque ibi, neque alibi sacris interesse possit.

Interdictum locale rursum duplex est, generale, & speciale. *Generale* est quo interdicitur locus vniuersalis, vt Regnum, Prouincia, Diœcesis, ciuitas, villa, vel castrum. *Speciale*, quo interdicitur aliquis locus a prædictis distinctus, vt si templum aliquod particulare vrbis, in qua sunt variæ Ecclesiæ, interdicatur.

Eodem modo interdictum personale aliud est generale, aliud speciale: *generale* habet locum, quando totus aliquis populus vel regni, vel prouinciæ, vel vrbis &c. interdicitur. *Speciale*, quando tantùm pars aliqua populi interdicitur vt si aliquod vrbis Collegium, aut Capitulum, vel aliqua illius persona particularis interdicatur.

Probabile est clero alicuius ciuitatis à Papa interdicto, esse etiam interdictos Regulares ibi commorantes, quia cùm tota ciuitas distinguatur in populum, & clerum, regulares sub clero comprehenduntur. Oppositum tamen videtur probabilius, tum quia in odiosis Religiosi non comprehenduntur sub nomine cleri, tum quia idem corpus proprie cum clericis secularibus non constituunt si eos excipias qui beneficium aliquod pastorale habent. Vnde dicendum Religiosis interdictis, non censeri clericos interdictos.

Eodem modo si interdicatur clerus alicuius loci, non censetur interdictus populus, aut vice versa. Quia nomine cleri intelliguntur personæ Ecclesiasticæ, populus verò non nisi laicos comprehendit.

Interdicta familia, non est interdictus qui post interdictum fit de nouo pars illius; at interdicta communitate, qui sit membrum illius, interdictus manet. Ratio discriminis assignatur, quia cùm interdictum familiæ sit speciale, personæ illam constituentes sunt interdictæ secundum se, non autem vt familiam cõ-

stituunt,

ſtituunt Quare ad eam accedens non ligatur interdicto iam lato At interdictum communitatis, cùm ſit generale, afficit perſonas illius vt communitatem conſtituunt, adeoque ad eos extenditur qui tali cõmunitati ſe aggregant.

Vnde *colligi*, ſi quis ex familia interdicta aliò recedat, eum manere interdictum, ſi autem pars communitatis interdictæ alio transfert domicilium, eam liberam manere, quia non ſpectat ampliùs ad eam cõmunitatem, quæ per ſe interdicta fuit.

Quando fertur interdictum in aliquam communitatem, non tantùm ciues illius præſentes, ſed etiã abſentes ſubiacent interdicto, cùm verè ſint pars illius communitatis. Et ſimiliter interdicto populo ciuitatis, cenſentur interdicti habitantes in ſuburbiis, ſi ad eundem populum ſpectent.

Habens duo domicilia, vnum in loco vbi totus populus eſt interdictus, aliud in alio, eſt interdictus, quando manet in priori, non quando in poſteriori. Extraneus tamen non ſubiacet interdicto populi, cum quo ad tempus commoratur.

Interdicta ciuitate cenſentur interdicta ſuburbia, etiam ſi forte alteri ſuperiori aut temporaliter, aut ſpiritualiter ſint ſubditi. Item Eccleſiæ Regularium exemptorum in iis ciuitatibus, aut ſuburbiis conſtructæ, modo interdictum locale ſit generale. Hoc enim meritò à ſummis Pontificibus ſtatutum eſt, quia alioqui interdictum illud eſſet inutile, eo quod quilibet poſſet in ſuburbiis, vel in Eccleſiis Regularium diuinis intereſſe.

Interdicta Eccleſia, capellæ & cœmeteria contigua ſunt interdicta, ſecus ſi non ſint contigua; quia ſic non ſunt pars illius. Dicitur autem cœmeterium Eccleſiæ contiguum, quando inter illud, & murum Eccleſiæ nihil interjacet.

Quando terra alicuius generatim interdicitur, nõ ſolùm in eas terras interdictum cadit, quarum habet dominium proprietatis, & vſumfructum, ſed

etiam in eas quarum solum vsumfructum habet: quia ipsemet censetur puniri tali interdicto. Non tamen in eas quas, retento dominio directo, alicui in emphyteusim, aut feudum dedit.

Aliqui dicunt, si terra quæ subiacet interdicto vendatur, eam manere interdictam post venditionem, quia terra cum suo onere transit. Verùm hoc aliis nō probatur, nisi quando non solùm terræ dominus, sed etiam incolæ causam dederunt interdicto. Quia cùm terra interdicatur, vt delinquens puniatur, & corrigatur, nimis durum videtur, quod interdictum post iurisdictionem maneat, si eam incolentes causam interdicto non dederunt.

Quòd si Dominus terræ interdictæ terram non interdictam acquirat, aliqui putant eam subiacere interdicto, quia fit pars terræ interdictæ. Alii tamen oppositum docent, quia nec fauores, nec pœnæ debent ad futura extendi: quod non satis consequenter ab iis dictum videtur, cum interdictum extendāt ad eos, qui postea fiunt de communitate.

Episcopus ferens interdictum locale, subiacet interdicto ex iure communi, in quo dispensare nequit: adeoque nec ipse, nec eius superior, præter summum Pontificem, potest in tali loco officia diuina persoluere: sicut Episcopus qui aliquem excommunicauit, non potest ex eodem iure, cum eo communicare.

ARTICVLVS II.

De Primo effectu interdicti.

ETSI locus aliquis sit interdictus, possunt in eo administrari Sacramenta Baptismi, & Confirmationis, cum solita solemnitate. Vnde & chrisma confici potest in die cœnæ Domini, ianuis clausis, & sine pulsu campanarum. Potest etiam fieri benedictio, cum eadem moderatione.

Liga-

Ligatus interdicto personali generali, cui causam non dedit, potest Baptismum ministrare etiam solemniter. At si tali interdicto causam dedit, aut specialiter sit interdictus, non potest nisi in necessitate & priuatim.

Similiter potest Confirmationem administrare, ligatus interdicto generali personali, cui causā non dedit: at non si illi causam dedit, aut specialiter sit interdictus. Et idem de receptione confirmationis sentiendum est.

Tempore interdicti localis siue generalis, siue specialis, Eucharistia in mortis discrimine, ex quacunque causa constitutis, cum solita solemnitate conferri potest; non aliis secluso speciali priuilegio. Vnde etsi tempore interdicti liceat diuinis officiis interesse in Paschate, non tamen ad Eucharistiam accedere, etiam ad implendum præceptum annuæ communionis.

Quilibet Sacerdos habens aliàs ius administrandi Eucharistiam, potest tunc morituro eam conferre: modo ipse non dederit causam interdicto, aut non sit specialiter interdictus; nisi fortè non adsit alius qui morituro Eucharistiam porrigere possit, neque ipse ab interdicto absolui queat.

Personaliter interdictus potest Eucharistiam recipere in articulo mortis, non aliàs, secluso priuilegio. Verùm si causam dedit interdicto personali generali, aut specialiter interdictus est, debet satisfacere, si potest, aut si nequit, dare cautionem, antequam Eucharistiam recipiat. imò non debet Eucharistiam sumere, nisi post absolutionem ab interdicto, quam à quouis Sacerdote in eo articulo obtinere potest.

Licet Sacramentū Pœnitentiæ administrare tempore interdicti, aut cuicumque interdicto. Si tamen recipiens dedit causam interdicto, aut specialiter est interdictus, nō est absoluendus nisi præmittat satisfactionem, aut si non potest satisfacere, cautionem.

Tempore interdicti localis, potest Sacerdos qui ei causam non dedit, administrare Sacramentum pœnitentiæ in loco interdicto. Potest etiam absoluere confessarius ligatus interdicto generali personali, cui causam non dedit: secus qui specialiter interdictus est, nisi in necessitate. Quod si absoluat, aliqui dicunt absolutionem non valere; alii verò oppositum sentiunt, quia per interdictum non priuatur iurisdictione.

Tempore interdicti localis siue generalis, siue specialis nulli est administranda extrema vnctio in loco interdicto. Personæ autem siue generaliter, siue specialiter interdicto personali ligatæ, nullibi hoc Sacramentum sumere debent.

Sacramentum Ordinis ab interdictis nec recipi, nec conferri potest: & similiter nemo potest hoc Sacramentum in loco interdicto recipere, vel administrare. Vnde nec Episcopus qui tulit interdictum, potest ibi ordinare.

In interdicto tamen generali populi, possunt clerici, cum sub hoc interdicto non comprehendantur, vt supra diximus, vlteriores Ordines recipere non modo in alio, sed etiam in eodem loco. Imo si interdictum sit locale, possunt siue laici, siue clerici qui ei causam non dederunt, alibi ordinari.

Etsi nonnulli existiment matrimonium licite tempore interdicti, vel à personis interdictis celebrari; oppositum tamen videtur probabilius & tutius, eo quod iura quæ prohibent perceptionem Sacramentorum tempore interdicti, nisi in quibusdam casibus exceptis, matrimonium non excipiunt; neque vlla ratio affertur quæ cogat, vt illud excidere debeamus, nisi fortè opposita consuetudo obstet.

Matrimoniom tamen cùm sit contractus validè tunc etsi non licitè celebratur, at sponsalia cum non habeant rationem Sacramenti, sed tantum contractus humani qui nullo iure interdicti tempore prohibetur, non modo validè sed etiam licitè tunc peraguntur.

AR-

ARTICVLVS III.

De secundo effectu interdicti.

TEMPORE interdicti localis generalis non licet celebrare Missas, aut diuina officia publicè in loco interdicto. Licet tamen tunc ea celebrare priuatim ianuis clausis, voce submissa, sine pulsu campanarum, vel organorum sono, excluisque excommunicatis, & interdictis.

Quando interdictum locale est generale, licet quotidie celebrare Missam modo dicto; si verò sit speciale, id non licet nisi semel in Hebdomada, nimirũ ad renouandam Eucharistiam. Quare vbi non solet seruari Eucharistia, nec semel licet.

Quod si interdictum sic personale, siue generale, siue speciale, personæ interdictæ non possunt sacrum facere, vel ei assistere.

Etsi tempore interdicti generalis non liceat pulsare campanas ad officia, vel Missam, licet tamen ad concionẽ, ad salutationem Angelicam, & ad comitandam Eucharistiam, cùm ad infirmos defertur.

Imò sunt quædam solemnitates, in quibus licet tẽpore interdicti localis generalis celebrare Missas & diuina officia publicè, etiam admissis interdictis, qui causam dederunt interdicto, modo longè distẽt ab altari. Nempe festa Natalis Domini, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, Assumptionis, & Conceptionis B. V.

Communis est sententia festa Natiuitatis, Paschæ, & Pentecostes non comprehendere nisi vnum diem. Aliqui tamen putant singula hæc festa duos, aut tres dies complecti, adeoque toto eo tempore officia diuina, & Missas celebrari posse. Eo vel maximè quia dies festiuitatis Corporis Christi, & Conceptionis conceduntur cum Octaua.

Aliqui dicunt, licitum esse laicis tempore interdicti communicare iis diebus solemnibus, quibus

possunt

possunt Missæ, & officiis interesse Verùm probabilius, & tutius videtur, non alia eo tempore sumi posse Sacramenta quàm quæ extra hos dies recipere licet.

Tempore interdicti localis generalis, possunt admitti ad diuina officia quæ secretò fiunt, omnes clerici non coniugati, modo non dederint causam interdicto, vel aliàs impedimentum non habeant.

Eodem tempore non tantùm clerici, & Religiosi tenentur diebus festis sacro interesse, sed etiam ex probabiliori & communiori sententia, laici qui habent priuilegiũ assistendi tunc diuinis officiis. Quia cùm iam respectu illorum impedimentum interdicti sufficienter ablatum sit, nulla est ratio cur non teneantur præcepto Ecclesiæ satisfacere.

Possunt etiam famuli, in comitatu dominorum habentium priuilegium, sacris interesse: quod tamen extendi non debet ad eos, qui causam interdicto culpabiliter dederunt.

Aliqui dicunt posse non interdictum audire Missam Sacerdotis nominatim interdicti, modo eum non inducat ad celebrandum: oppositum tamen videtur probabilius, & securius.

ARTICVLVS IV.

De tertio effectu interdicti.

PER interdictum generale locale prohibitum est, ne quis in tali loco habeat Ecclesiasticam sepulturam, nisi sit persona à iure exempta, vel speciale habeat priuilegium ab homine.

Vnde tempore talis interdicti non possunt fideles siue adulti, siue infantes sepeliri in Ecclesia consecrata, aut benedicta, neque in cœmeterio benedicto, inibi existente.

Clerici tamen qui seruarunt interdictum, nec ei causam

causam dederunt, possunt sepeliri in Ecclesia, etiã cũ officio Missæ, & defunctorũ, dummodo id fiat submissa voce, ianuis clausis, sine pulsu campanarum, &c. Quod si expleto officio, corpus in cœmeterium extra Ecclesiam deferendum sit, id in silentio fieri debet: quomodo etiam per vias ad Ecclesiam deferendum est.

Nomine clericorum intelliguntur omnes clerici, qui gaudent priuilegio clericali. Item: Religiosi non modo professi, sed etiam Nouitij. Quare ii omnes tempore interdicti generalis localis, sepeliri possunt in loco sacro, modo prædicto.

Aliqui probabiliter putant, eum qui ex priuilegio potest tempore interdicti, diuinis officiis interesse, posse etiam in loco sacro sepeliri. Verum cum tres effectus interdicti numerentur vt distincti, priuilegium ex probabiliori sententia, non debet extendi ab vno ad alium. Vnde etsi liceat celebrare solemniter officia diuina in supradictis festiuitatibus, non sequitur quod tunc moriens possit in loco sacro sepeliri.

Laici qui tempore interdicti moriuntur, debent sepeliri in loco aliquo non benedicto. Quòd si in loco interdicto sepulti sunt, debent exhumari vt alibi sepeliantur. Si tamen non sunt specialiter interdicti, nec causam culpabiliter dederunt interdicto, possunt transferri ad locum non interdictum, ibique Ecclesiastica sepultura frui.

Laicus qui tempore interdicti, sepultus est in loco non sacro, cessante interdicto potest transferri ad locum sacrum, saltem si non dedit causam interdicto, aut quamuis dederit, si pœnitens decessit.

Sepulturæ prohibitio non tantùm habet locum in interdicto locali generali, sed etiam, & multo magis in speciali. Clerici tamen Ecclesiæ specialiter interdictæ, possunt in ea sepeliri, imò & ex multorum sententia, clerici extranei.

Etsi

Etsi iura prohibeant ne personæ, quæ interdicto generali personali subiacent, officia diuina audiant, aut Sacramenta recipiant, non tamen propterea eas priuant Ecclesiastica sepultura.

Quod si interdictum personale sit speciale, certum est eo ligatum, siue sit laicus, siue clericus, non posse antequam absoluatur, in loco sacro sepeliri; modo speciatim denunciatus sit interdictus.

Interdictus ab ingressu Ecclesiæ, non potest in Ecclesia diuina officia audire, vel celebrare, nec frui Ecclesiastica sepultura, si impœnitens moriatur. Poterit tamen sic interdictus, in priuato oratorio facere, vel audire Sacrum.

Non pauci putant eiusmodi interdictum posse Sacramenta in Ecclesia recipere, quando diuina officia non recitantur; quia interdictus ab ingressu Ecclesiæ, non est priuatus vsu Sacramentorum, sed tantùm vsu diuinorum officiorum, & sepulturæ. Verùm quia hæc ratio ex nullo iure probatur opposita sententia nobis probabilior videtur; cum enim quis ab ingressu Ecclesiæ simpliciter interdictus est, non est ratio cur per se loquendo, magis ei liceat in Ecclesia Sacramenta recipere, quàm diuinis officiis interesse.

Propter interdictum non priuatur quis vsu iurisdictionis exterioris; Vnde potest interdictus etiam denunciatus, excommunicare, & ab excommunicatione absoluere.

ARTICVLVS V.

De peccatis, & pœnis violantium interdictum,

IN primis violare interdictum in materia Sacramentorum, est ex genere suo peccatum mortale. Quod non tantùm verum est, quando interdictum est personale speciale, sed etiam quando est personale generale, aut tantùm locale.

Clerici

Clerici verò qui in materia prædicta violant interdictum, irregularitatem contrahunt. Censentur autem violare, tum si ipsi interdicti Sacramenta prohibita administrent, tum si cùm non sint interdicti, administrent in loco interdicto; at non, ex probabiliori sententia, si Sacramentum conferant personæ interdictæ, quando nec locus, nec ipsi sunt interdicti. Quia talis pœna nullibi in iure infligitur.

Verùm in hoc vltimo casu, etsi conferens Sacramentum non fiat irregularis, imponitur illi ipso iure interdictum ab ingressu Ecclesiæ. Quod intellige, modò Sacramentum suscipiens sit denunciatus.

Similiter vt incurratur irregularitas, administrando in loco interdicto, oportet vt tale interdictum sit publicè denunciatum. At interdictus Sacramentum conferens, irregularitatem contrahit, etsi ipse denunciatus non sit.

Non tamen incurritur irregularitas à clericis administrantibus Sacramentum aliquod, cuius vsus non requirit actum Ordinis, vt si Sacerdos interdictus priuatim aliquem baptizet. Vnde à fortiori Parochus interdictus assistens Sacramento matrimonii, irregularitatem non contrahit.

Etsi incurratur irregularitas modis iam dictis, propter vsum actiuum Sacramentorum, qui est actus Ordinis, non tamen propter vsum passiuum, seu receptionem eorum.

Secundò clerici violantes interdictum, in materia diuinorum officiorum, per se loquendo peccant mortaliter. Quod non tantùm habet locum in aliis interdictis, sed etiam suo modo in generali locali, ita vt clerici peccent grauiter, si in celebratione officiorum non seruent conditiones supradictas.

Imò omissio vnius ex illis conditionibus, videtur sufficiens materia ad peccatum mortale, vt si tem-

pore interdicti localis generalis, officia diuina ianuis apertis recitētur: quod verius existimo, etsi fortè nullus ingrediatur. Excusat tamen à mortali parvitas materiæ, vt si ianua valde exiguo tempore sit aperta, quando officium recitatur.

Dixi *tempore interdicti localis generalis*, nam quando interdictum locale est speciale, incurritur irregularitas officia celebrando, etiam ianuis clausis, & sine pulsu campanarum.

Rursus clerici violantes interdictum in materia iam dicta, incurrunt irregularitatem. Verùm ad incurrendam hanc pœnam, ob violationem interdicti localis, debet locus interdictus esse denunciatus.

Requiritur etiam vt clericus exerceat actum sui Ordinis, eo modo quo à laicis exerceri non potest. Vnde subdiaconus cantans solemniter epistolam tempore interdicti, fit irregularis, non autem si non solemniter, seu sine manipulo cantet.

Item Sacerdos fit irregularis, celebrando in loco interdicto. Imo & Episcopus, si celebret in loco à se interdicto, antequam interdictum tollat: at exercēs minores Ordines, ex multorum sententia, irregularitatem non contrahit.

Incurrunt quoque clerici priuationem electionis actiuæ, & passiuæ, violando interdictum, modo iam explicato, ita vt neque eligere, neque eligi possunt. Ac præterea possunt per sententiam iudicis, affici aliis pœnis, vt priuatione beneficiorum, &c.

Clericus non interdictus celebrans coram personaliter interdicto, non fit irregularis. Idem dici potest si celebret coram suspenso, vel excommunicato, etiam vitando.

Non tamen dubium est, quin peccet mortaliter communicās cum nominatim interdicto, in iis quæ specialiter ipsi prohibita sunt. Imo clericus sic communicans interdicitur ab ingressu Ecclesiæ, donec satisfaciat ad arbitrium illius, qui tulit interdictū.

Dico,

Dico, *cum nominatim interdicto*, nam si quis non sit nominatim interdictus, sed denunciatus, non est peccatum cum eo communicare in prædictis. Cæterum ex communi sententia, quando fertur personale interdictum, contra aliquam communitatem, singulæ personæ eam constituentes censentur nominatim denunciatæ interdictæ, adeoque sunt vitandæ.

At neque ille irregularitatem contrahit, etsi graviter peccet, qui Missam, aut diuina Officia audit in loco interdicto: aut qui facit vt Sacerdos interdicto, aliaue censura affectus coram se celebret: vel vt non interdictus coram se interdicto, aliaue censura irretito Sacrum faciat.

Tertiò qui interdictus, aut suspensus est ab ingressu Ecclesiæ, fit irregularis, si in Ecclesia celebret, non autem si extra Ecclesiam, vel in oratorio priuato sacrum faciat: nisi etiam suspensus sit à diuinis.

Peccatum est ex se mortale, violare interdictum in materia Ecclesiasticæ sepulturæ. Incurritur etiam ipso iure maior excommunicatio, tum ab iis qui aliquem sepeliunt in loco nominatim interdicto, tum ab iis qui nominatim interdictum sepeliunt in loco sacro.

Deinde clerici in funere exercentes proprium aliquem actum Ordinis, incurrunt irregularitatem.

Probabile etiam est fidelem sepultum in loco sacro, contra interdictum exhumandum esse quamdiu viget interdictum, etsi aliqui oppositum sentiant.

ARTICVLVS VI.

De interdictis in particulari, quæ iure ipso contrahuntur.

IN *primis* interdictum locale generale incurritur, tum quando dominus teriæ iniuriosè Episcopum percutit, capit, aut hæc fieri mandat; tum quando impedit ne Legatus, aut Nuncius Apostolicus officium suum exequatur: tum quãdo ciuitas aliqua exigit ab Ecclesiasticis pedagia, vel quidagia de rebus ipsorum exportandis, vel importandis: tum quando ciuitas aliqua, vrbe excepta, consentit in necem, aut percussionem Cardinalis: tum si ciuitas Episcopum iniuriose bannierit, occiderit, &c.

Secundò incurritur interdictum speciale locale, tum, quando Episcopus in loco aliquo speciali, vt in castro ab omni populo remoto, per vim detinetur: tum quando clerici, aut Religiosi inducunt aliquẽ ad iurandum, vt in eorum Ecclesia eligat sepulturam: tum quando hæreticus scienter traditur Ecclesiasticæ sepulturæ.

Tertiò interdictum personale generale incurritur ab vniuersitatibus, concedentibus vsurariis extraneis habitationem, aut concedentibus repræsalias, vel concessas ad clericos extendentibus, aut imponentibus, vel exigentibus decimas, seu tallias ab Ecclesiasticis; aut resistentibus statutis à summo Pontifice, circa diuisionem Episcopatus Tholosani. Incurritur etiam ab vniuersitate, & Capitulo quod non obseruet constitutionem Ioan. XXII. Circa fructus vacantium beneficiorum: aut quod à sententia summi Pontificis, ad futurum Concilium appellat: aut quod sede vacante, infra annum dimissorias concedit, nisi quis ratione beneficii sit ordinandus.

Quartò interdictum personale speciale incurrunt,

Iudex

Iudex Ecclesiasticus ferens censuram contra *C. Medicinalis, de sententia excommunicationis in 6.* aut ferens excommunicationem non præmissa monitione. Recipiens dignitatem, vel Abbatiam de manu laici Episcopus, vel alius sibi vsurpans ex redditibus Ecclesiæ vacantis. Episcopus, vel Abbas alienans bona Ecclesiæ. Violans interdictum locale ab homine, vel à iure. Episcopus, aut Superior Prælatus in visitatione recipiens vltra ea quæ iis debentur. Iudices Ecclesiastici priuantes beneficiis officiales Romanæ Curiæ, vel alios pro negotiis suis ad eam profectos. Clerici in sacris constituti, qui in crimine fornicationis iacent Prælati edentes commentaria in Tridentinum. Ac denique ii qui culpabiliter causam dederunt interdicto locali generali.

Nota 1. quantum in his casibus se extendat interdictum, ex authoribus qui ista latè tractant sumi posse. 2 etsi quis ipso iure incurrat iuterdictum, cum vitandum non esse, nisi sit denunciatus.

ARTICVLVS VII.

De oblatione interdicti.

INterdictum ferri potest, vel in puram pœnam ob peccatum merè præteritum, vel per modũ censuræ ob contumaciam præsentem. Quando fertur priori modo: non solet ferri nisi cum limitatione temporis, quo elapso cessat, nec ante auferri potest nisi per relaxationem superioris. Idem dic si fertur sub conditione, quòd hoc, vel illud fiat, tali enim conditione posita, cessat sine alia relaxatione.

At quando interdictum fertur posteriori modo, necessaria est absolutio, si fertur absolutè: si autem sub conditione, tunc etsi probabile sit, posita eiusmodi conditione, interdictum cessare, probabilius tamen est adhuc requiri absolutionem.

Interdictum locale siue generale, siue speciale cum

cum adhæreat solo, non tollitur destructo loco. Vnde diruta Ecclesia interdicta, non possunt corpora in illius solo sepeliri.

Interdictum personale generale tollitur, dissoluta communitate interdicta, etsi alioqui personæ ipsæ quæ communitatem constituebant, remaneant. Manent tamen interdicti ex ea communitate, qui causam dederunt interdicto.

At interdictum personale speciale non tollitur persona destructa: Vnde si personaliter interdictus ante absolutionem moriatur, debet relaxari interdictum quoad viuentes, vt scilicet cum in loco sacro sepelire possint.

Potest Episcopus tollere interdicta localia, & personalia generalia quæ iure communi imposita sunt, & non reseruata: Porro nullum iuris interdictum locale est Papæ reseruatum. At interdictum personale generale censetur reseruatum quando fertur sub limitatione temporis, vel alicuius conditionis. Vnde non potest Episcopus in eo dispensare, ante aduentum temporis, vel conditionis: nisi ex delicto occulto proueniat.

Quamuis possit Episcopus tollere interdictum locale positum a iure, non tamen latum à Papa, tanquam ab homine.

Non potest Parochus, vel alius simplex confessarius tollere interdictum locale, aut personale generale, potest tamen absoluere ab interdicto personali speciali, nemini reseruato.

Habens priuilegium absoluendi à censuris, in foro tantùm pœnitentiæ, non potest tollere interdictum locale, aut personale generale: at potest absoluere ab interdicto personali speciali, etiam reseruato.

AR-

ARTICVLVS VIII.

De cessatione à diuinis.

CEssatio à diuinis est simplex prohibitio, qua ministri Ecclesiæ prohibentur persoluere diuina officia, ministrare sacramenta, & sepelire laicos in loco sacro.

Non incurritur à iure, ipso facto, sicut interdictum, sed tantùm comminatoriè fertur. Et eam violans non incurrit irregularitatem, sicut incurrit violans interdictum, esto grauiter peccet.

Non licet tempore cessationis specialis, officia diuina publicè recitare, aut Missam celebrare. Nec tempore cessationis generalis, etiam in iis festiuitatibus quibus tempore interdicti generalis id licet.

Licet tamen tunc semel in hebdomada, celebrare sacrum cum vno ministro, ad renouandam Eucharistiam propter infirmos, ne species putrefiant.

Tempore cessationis, possunt administrari in periculo mortis, Sacramenta Baptismi, Confirmationis. Pœnitentiæ, & Eucharistiæ Imò, ex multorum sententia, pœnitentia extra periculum mortis.

Non tamen licet administrare Ordinem, vel Extremam vnctionem. Probabilius etiam videtur, seclusa consuetudine, tempore cessationis nuptias non esse celebrandas.

Probabile est tempore cessationis, posse in loco sacro sepeliri non modò clericos, sed etiam laicos, sine diuinis officiis.